

HUSYTA (3) *sb m*

Zawsze -ss-.

G pl husyt(o)w (2). ◇ (lat.) G pl husitarum (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Wyznawca nauki Jana Husa, czeskiego reformatora Kościoła z XV wieku (3) : czytaycie o tym Hiftoryą Taboritarum y Hufitarum, naydzieicie tam rzeczy ftráfzliwe OrzQuin Zv.

W połączeniu szeregowym (1): ná doświadczenie wybranych/ dopuřczono mu [Lutrowi] wřzelákie błędy y kácerřtwá wznáwiác/ y z řtudnie przepářci/ to ieřt z křiąg Hufřytow/ Wiklewitow/ Pikártow [...] wycerpác/ y wydáwác ná řwiát. WujNT 859.

Wyrażenie: »seкта husytow« (1): Tákżeć w R. P. Krzeřciánřkiew/ te kielřzne/ winne/ mięřne/ y ćieleřne řekty/ iáko řą/ Hufřitow/ Luteránow/ Waldencřykow/ [...] ćiáło R. P. ták obřiádřly PowodPr 37.

Cf HUS

BZ